

Innehåll

- 1 Arrangerat äktenskap, legaliserad våldtäkt
- 2 Aningslös respekt för religioner
- 3 Brev från den hedersmördade Abbas mor
- 4 En mor i sorg och ett omänskligt viseringsavslag

Ansvarig utgivare:

Sara Ghasemyani
sara.ghasemyani@spray.se

Redaktör:

Soleyman Ghasemiani
soleyman.ghasemiani@spray.se

Adress: Box 69 / 424 22 Angered

- Tel: 070- 444 15 78
- Fax: 08- 590 737 99
- barnenforst@spray.se
- www.barnenforst.se
- www.childrenfirstinternational.org

Arrangerat äktenskap, ”tvångsäktenskap”- eller legaliserad våldtäkt?

Maria Hagberg

Följande kan man läsa i utlänningslagen och det får oerhörda, oftast negativa, konsekvenser för barns och kvinnors rättigheter:

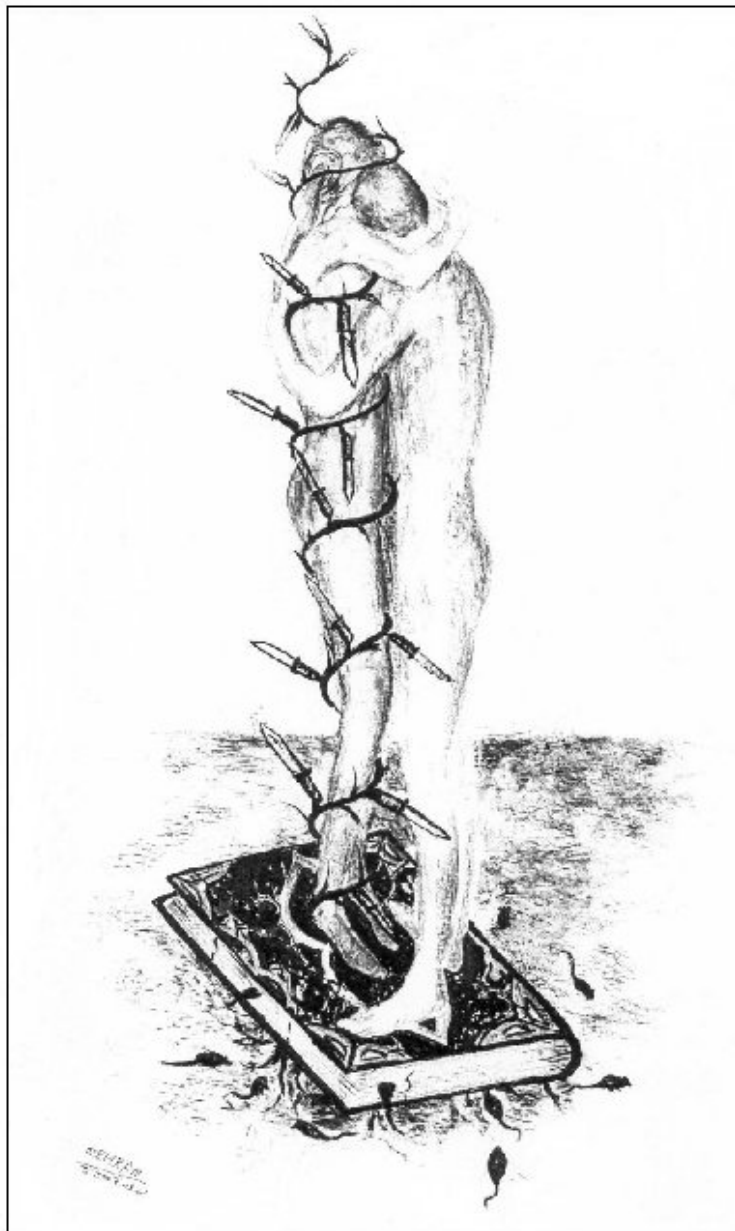
Personer som bor i Sverige (medborgarskap eller permanent uppehållstillstånd) och som har sin härkomst i länder där arrangerade äktenskap är en levande sed, får praktisera denna sed om han eller hon gifter sig med en person som också har denna tradition i sin härkomst. Villkoret är att den senare inte bor i Sverige. Detta är reglerat i Utlänningslagen som uppställer villkor för att få uppehållstillstånd för personer som inte är bosatta i Sverige. (Utlänningslagen (1989:529))

Mordet på Fadime

Sahindal utlöste panik hos regeringen över en då ouppmärksam fråga, våld och hot i ”heders namn”. Fadime Sahindal mördades av sin pappa för att hon enligt familjen förälskat sig i ”fel” pojkvän och vanhedrat familjen. Trots att pojkvännen tragiskt förolyckades i en bilolycka kvarstod det faktum att Fadime skulle straffas för normbrottet mot hedern i familjen. Det slutade med dödlig utgång för hennes del.

Länsstyrelsen fördelar de sk ”Mona Sahlinpengar”, som är avsatta för att motverka så kallat hedersrelaterat våld. I flera år har man öst in miljoner kronor i olika projekt. En hel del har gått till

Mehran Torabi

frivilligsektorn, med varierande resultat och utvärderingsmöjligheter, andra har gått till myndigheter och offentliga inrättningar.

Varje år räknar man med att hundratals unga flickor, men även pojkar, dock ett mindre antal, i Sverige behöver hjälp på olika sätt. Mörkertalet är stort, enligt Kickis Åhre Älgamo på Rikskriminalen. Åtskilliga är de unga människor som aldrig vågar, eller tror sig

kunna, söka hjälp för rätten att själva få välja och utforma sina liv. Varje vår "försvinner" ett antal unga flickor till tvångsäktenskap i forna hemländer. Även inom vissa släkter och familjer som bott här i generationer förekommer tvångsäktenskap.

Tvångsäktenskap, som vi hellre betecknar dessa speciella arrangerade äktenskapen som, eller hot om sådant, hör till det

hedersrelaterade våldet. Trots detta klassas inte tvångsäktenskap eller hot om sådant som ett brott. Det är inte svårt att sätta likhetstecken mellan tvångsäktenskap och legaliserad våldtäkt. Det är den beskrivning ungdomarna som utsatts lämnar. Vi kan ge flera exempel på hur förtrycket ser ut: mord, mordhot, mordförsök, trakasserier, kontroll, misshandel, tvångsmedel för att bryta relation med pojk- eller flickvän osv. Ofta är anledningen att den tilltänkta har fel etnicitet eller religiös tillhörighet, enligt familjen. Förutom könsförtryck andas detta rasism. Det är en skam för Sverige att uppmuntra och inte lagstifta mot dessa arrangemang. Brister i utlänningslagen enligt ovan, och brister i socialtjänstlagen, möjliggör att familjer fortsätter att förtrycka och förhindra, framför allt unga flickor, men även pojkar, att själva bestämma över sina liv. Exempelvis försvåras ofta den unges försök till frigörelse genom byråkratiska regelsystem eller ett starkt föräldrafokus inom socialtjänsten. Flickan som vill bestämma själv vem hon ska tillbringa resten av sitt liv med, flickan som blir inlåst i föräldrahemmet för sitt motstånd mot traditionerna, pojken som kontinuerligt

misshandlas p.g.a. sin homosexualitet, hör till raden av återkommande fall.

Varje år söker sig ett antal flickor till sjukvården för att kontrollera eller operera sin mödomshinna. Detta för att föräldrar trycker på eller att de är livrädda för att inte "duga" eller kunna uppvisa sin oskuld på bröllopsnatten. Detta trots att endast 30 % av flickorna på sin 18 årsdag har mödomshinnan i behåll (uppgifter från ungdomsmottagningar), oavsett om de haft samlag eller ej. Det räcker ofta med enbart ryktesspridning om att oskulden skulle vara gången för att utsätta den unge för livsfara. Inom vissa familjesystem kan även direkta bestraffningsåtgärder yttra sig som blodshämnd genom att den unga flickan rövas bort och våldtas. Då är familjens heder skändad och hon stöts ut.

Den unga människan, oftast flickan, tvingas till äktenskap med en, inte sällan främmande person, med släktband eller ekonomiska företräden. Det viktigaste är att den personen tillhör samma klan, har "rätt" familjetillhörighet eller har samma religiösa tillhörighet. Ett människovärdigt samhälle skall motverka denna "legaliserade slavhandels" existens. Skarpa röster höjs mot könsslavhandel i form

av trafficking. Här handlar det om livegenskap under betydligt längre tid om det vill sig illa. Det är brister i lagstiftningen avseende arrangerade äktenskap (Utlänningslagen) som möjliggör att dessa brott mot mänskliga rättigheter, barns och kvinnors rättigheter, får fortgå. Det är inte ovanligt att de unga människorna berättar att de redan som spädbarn lovats bort till äktenskap. En del berättar om äktenskapsritualer som förrättats utomlands och att man sedan gift sig "officiellt" här, när man fyllt 18 år, enligt svensk lagstiftning.

Homosexuella är särskilt utsatta då de tvingas till äktenskap med motsatta könet, både emot sin vilja och mot sin sexuella läggning.

Vi uppmanar beslutfattarna att göra en ordentlig översyn av lagstiftningen vad gäller arrangerade äktenskap och anpassa den till FN:s konventioner om kvinnors och barns rättigheter. Det är också en

demokratisk rättighet att själv få bestämma över sitt liv.

Sker ingen förändring både vad gäller lagstiftning och attitydförändring kan

Mehran Torabi

regeringen avsätta pengar i all evighet utan att vi kan sätta stopp för hedersrelaterat våld.

Maria Hagberg
Styrelseledamot
Feministiskt Initiativ

Soleyman Ghasemiani
Ordförande Barnen Först

2005-12-17

”Aningsslös respekt för religioner”

Per Brinkemo

Samhället står passivt när svenska barn skickas på uppfostringsresor, hotas med tvångs gifte eller utsätts för könsstympning. Alltså bidrar staten till det helvete som barnen tvingas leva i. Det menar Soleyman Ghasemianis, ordförande i Barnen Först.

Barnen först. Det är Soleyman Ghasemianis ledstjärna. Han är ordförande i den svenska avdelningen av den internationella föreningen Barnen Först och har i årtal slagits för att också invandrabarn ska omfattas av mänskliga fri- och rättigheter. De ska vara lika fria som majoritetsbefolkningens barn att välja umgänge, partner, livsstil, religion...

– Hur ett samhälle

behandlar sina barn är det grundläggande måttet på hur mänskligt och fritt det är. Officiellt heter det att alla är lika inför lagen i Sverige.

Men i praktiken ...?

Ja, i praktiken är Sverige ett diskriminerande land, menar Soleyman Ghasemiani, som kom från iranska Kurdistan 1984.

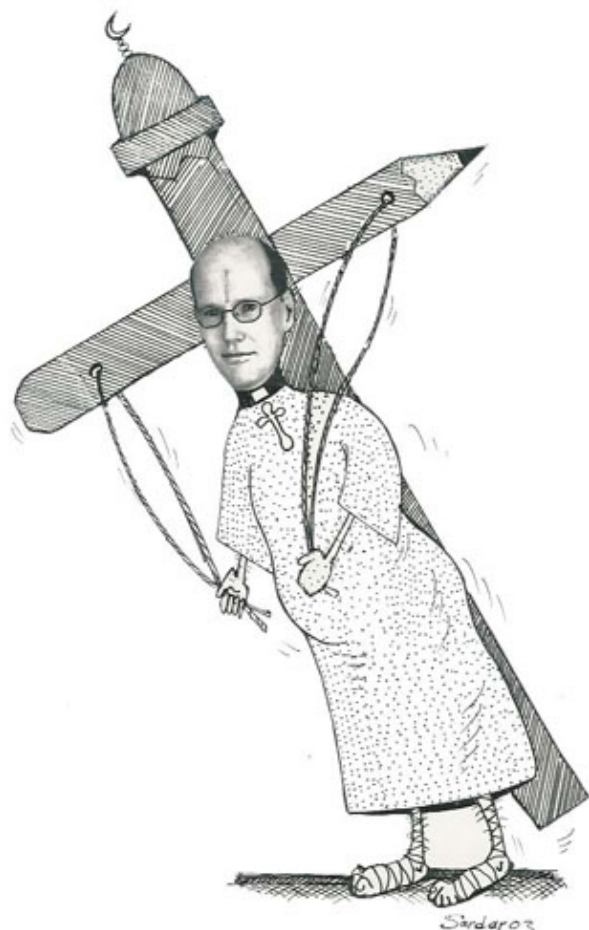
Gång på gång har han bevitnat att Sverige använder olika måttstockar på mänskliga rättigheter, beroende på ursprunglig nationalitet. För majoritetsbefolkningen gäller vissa,

för invandrargrupper andra.
– När invandrabarns frihet begränsas och de far illa vågar samhället inte reagera. Det räknas som speciella problem. Regeringen säger att det är era frågor. Jag har otaliga exempel på hur samhället, i stället för att skydda invandrabarn, står passivt och säger att det är problem som invandrargrupper måste lösa själva. Det man säger är: ”Här är vi, där är ni” och när man gjort det har man signalerat ett vi-och dom-tänkande. Blonda blåögda barn är statens angelägenheter, men man blandar sig inte i ”de andras” angelägenheter.

Vad han bland annat syftar på är de tusentals barn som hamnar i svåra konflikter på grund av föräldrarnas uråldriga traditioner och livsmönster. Han syftar på tvångs gifte under dödshot och misshandel, på

– Samhället måste alltid ha barnens bästa för ögonen. Alltid. Det handlar inte om att inte ge föräldrar lindring och stöd. Självfallet ska staten se till att integrationen sker så smärtfritt som möjligt. Men man kan inte både se till den lilla flickans rätt till sin kropp, om vi nu talar om slöja, och till pappans rätt till traditionell syn, säger Soleyman Ghasemiani.

könsstympning, dumpning av barn, uppfostringsresor till brutala koranskolor. Han syftar på all form av hedersrelaterat våld, till exempel det uppmärksammade fallet

Sardar Abdullah

med Fadime, flickan som ansågs ha vanhedrat familjen genom att älska någon familjen inte accepterade, och sköts ihjäl av pappan.

– Mordet på Fadime och liknande våld är inte exempel på vansinnesdåd. Det är konsekvensen av uråldriga traditioner som lever kvar bland vissa släkter och grupper, och som måste bekämpas, säger han.

Men från officiellt håll betraktas hederskulturen som en invandrarfråga.

– Det är en svensk fråga eftersom problemet finns här i Sverige. Men

”svenskar” vågar inte säga något om de problem invandrare har. Som om man måste ha särskilda verktyg, ett annat sätt att bete sig när det gäller dessa grupper. Som om det inte handlar om grundläggande värderingar – för alla. Det motsägelsefulla är, säger Soleyman Ghasemiani, att tystnaden egentligen är uttryck för de bästa av avsikter. Hela tänkandet bygger på respekt för särarter. Men det är en naiv respekt för invandrarnas ”religion”, ”kultur” och ”traditioner” som fått förödande konsekvenser, speciellt för barns och kvinnors rättigheter i Sverige.

– Jag anser inte att Sverige är rasistiskt. Det finns en strukturell rasism, men inte på det vis som regeringens särskilda utredare i dessa frågor – Masoud Kamali – hävdar när han säger att det är rasism att lägga sig i invandrarfamiljers etno-kulturella seder och bruk. Jag menar att det är rasism att inte lägga sig i traditioner som är förtryckande och som begränsar människors frihet att välja sina liv, oavsett vilka förfäder man har.

Grunden för det tänkande som gäller i Sverige är, enligt Soleyman Ghasemiani, synen på nationalstaten. Ett land lägger sig inte i andras länders angelägenheter. När människor kommer hit som flyktingar behåller vi så att säga detta betraktelsesätt. De som inte härstammar från landet, som inte tillhör ursprungsbefolkningen, ser vi som ”de andra”.

– På så vis får vi en andra klassens medborgare. Men alla måste omfattas av de mänskliga rättigheterna, de är universella principer, själva basen för samhällsbyggandet. Sverige accepterar inte bara förtryck och segregering, menar Soleyman Ghasemiani, vi förstärker och uppmuntrar till det genom att ge ekonomiska bidrag till kulturella organisationer.

– En överväldigande majoritet av dessa föreningar arbetar för att bevara urgamla seder och bruk. Den etnifierade identiteten förstärks – med understöd av den politiska

över att småflickor tvingas bära slöja. Och kritisk till att föräldrar har rätt att förbjuda sina barn att delta i simundervisning och sex- och samlevnadslektioner.

– Det är ju vansinne att

kritisera, smäda, häda och häckla den kristna tron i yttrandefrihetens namn. Men om man gör detsamma med islam ...? Då hotas man.

När kulturkrockar uppstår måste samhället tydligt och konsekvent markera.

– Staten måste forma lagar och skyddsnet så att barn skyddas från religionens tvångströjor och själva slipper ta striden med konservativa föräldrar. De ska ha samhället i ryggen om konflikter uppstår. Någon måste förlora i denna kamp om värderingar, men ar S o l e y m a n Ghasemiani.

– Om familjer splittras, låt dem splittras. Varför ska barnen offras? Samhället måste alltid ha barnens bästa för ögonen. Alltid. Det handlar inte om att inte ge föräldrar lindring och stöd. Självfallet ska staten se till att integrationen sker så smärtfritt som möjligt. Men man kan inte både se till den lilla flickans rätt till sin kropp, om vi nu talar om slöja, och till pappans rätt till traditionell syn. När konflikter mellan barn och föräldrar uppstår måste samhället markera: barnen först.

* Denna text var publicerad i SVD 2005-11-30

Sardar Abdullah

makten. Och vilka förlorar på det? Kvinnorna och barnen.

Det S o l e y m a n Ghasemiani kallar den naiva respekten för religion och kultur leder till begränsade möjligheter för tusentals unga människor att välja sina liv.

– Religionsfrihet innebär inte att vi måste respektera de religioner och kulturer som kränker barns och kvinnors rättigheter. Det är inte religioner, kulturer eller traditioner som ska respekteras, utan den fria rätten att själv bestämma om man vill bejaka religioner och traditioner. Soleyman Ghasemiani är ytterst kritisk till religiösa friskolor. Han är upprörd

den svenska staten hjälper de religiösa föräldrarna att skapa det helvete som barnen tvingas leva i. Religionen är en privatsak och borde inte ha något med ett barns liv att göra. Barn ska skyddas från de vuxnas förkärlek till religiösa traditioner. De måste få vara barn oavsett föräldrarnas religionstillhörighet. Vad de sen väljer som vuxna är en helt annan sak.

Det finns, säger Soleyman Ghasemiani, en monumental rädsla för religionskritik så snart det handlar om islam.

– Man har tvingat kristendomen till reträtt och förpassat den till den privata sfären och man kan

Brev från den hedersmördade Abbas Rezai:s mor

Ärade Sara Mohammad i Sverige

Härmed vill jag, Fateme Khavari mor till Abbas Rezai, berätta min livshistoria för dig. Jag och min familj levde i Afghanistan, Bamian provinsen, i byn Zareh. Min man dog i kriget år 2000.

Sorgen efter min makess bortgång var fortfarande färsk när ett år senare förlorade jag också min äldste son Morteza i samma krig. Nu var Abbas familjens äldste son. Han flydde under kriget och lämnade Afghanistan 2003. Nu var jag ensam med 3 flickor och en liten son. Eftersom jag inte hade någon att stödja mig på och hade ingenting att försörja familjen med, lämnade jag Afghanistan 2004 och begav mig till Iran med mina barn.

Nu har jag varit i Iran i över ett år. Vi bor i källaren till en järnaffärs i Teheran. Jag

Simko Ahmad

jobbar och försörjer mina barn med stora svårigheter.

2005-11-25 kom min morbror med Abbas dödsbud och informerade mig om mordet på vår son. Han hade fått veta det genom en bekant i Sverige. Jag chokades och fick hjärtattack. Jag återfick

medvetandet på sjukhus. Även en av mina döttrar hade mått jätte dåligt av nyheten och var i chocktillstånd en lång tid.

Jag trodde fortfarande inte på att Abbas var mördad tills min morbror kom med tidningen Expressen och utskrifter från Internet och läste allt som stod där om händelsen. Efter gud var Abbas mitt enda hopp att ta hand om sin lille bror och sina systrar.

Nu ber jag er att framföra vår önskan till de svenska myndigheterna. Vi vill att de svenska myndigheterna hjälper oss med att resa till Sverige för att se vår son för sista gången innan vi begraver honom. Jag ber er ödmjukt att förmedla de svenska myndigheterna att inte begrava min son innan vi har sagt hejdå till honom i Sverige.

Hälsningar

Fateme Khavari 2005-12-04

Älskade bror Abbas!

Jag är din lilla syster Samira. Jag längtar så mycket efter dig. Kommer du ihåg när du kramade mig, Morteza och Abolfazil när vår far dödades. Du försökte trösta oss och förmoda oss att sluta gråta. När Morteza dödades grät du själv också och vi frågade då varför du grät själv. Du kramade oss och mor och bad henne att inte gråta och lovade att du tar hand om oss.

Men sen gick du din väg och lämnade oss ensamma. Jag frågade mor var du var. Mor grät och sade att du kommer tillbaka. Hon sökte och sökte efter dig utan att hitta dig.

På väg till Iran fick vi uppleva många svårigheter. Nu är mor sjuk. Hon går till jobbet på morgonen och kommer hem på kvällen.

Kära Abbas! Vi känner oss mycket ensamma. Varje gång jag ser andra barn tillsammans med sina fäder eller bröder faller jag i gråt. Jag saknar dig väldigt mycket.

Morbror kom en dag hem till oss. Jag vet inte vad han sade som gjorde att både mor och Leila föll medvetningslösa på golvet. Vi grät alla. När mor fick medvetandet tillbaka frågade jag vad som hade hänt. Hon sade att vi inte har längre någon Abbas. Men hon skrek att det inte kan vara sant. Jag tror inte heller att vi inte längre har vår Abbas. Jag önskar och ber gud att jag ska få träffa dig eftersom jag saknar dig så mycket.

Älskar dig!

Samira 2005-12-04

En mor i sorg och ett omänskligt viseringsavslag

Fyra år efter mordet på Fadime tar hederskulturen fortfarande människoliv i Sverige. Offret denna gång var inte en tjej utan en ung asylsökande man som blev förälskad vid fel tillfälle och på fel plats. Abbas Rezai var en asylsökande med afghanskt ursprung. I Sverige blev han kär i den 16 åriga flickan. En kärlek som kostade honom livet eftersom flickans familj hade andra planer för henne. Den 16 november 2005 mördades han i en lägenhet i Högsby, sydväst om Oskarshamn, av flickvännens familjemedlemmar, bara några dagar efter deras hemliga förlovning.

Abbas Rezai var ensam i Sverige. Han var det äldsta kvarvarande barnet i sin familj. Han hade lämnat sin mor och sina syskon i Afghanistan för några år sedan för att hitta en trygg plats i världen att leva i. I stället för ett liv i trygghet

fick nu hans mor och syskon det katastrofala beskedet om mordet på honom i Sverige. Abbas mor Fatemeh Khavari bor för närvarande i Iran. Efter dödsbudet ansökte hon om visering till Sverige för att ta farväl av sin son innan han begravdes. I ett gripande brev till Sara Mohammed, ordf. för Glöm Aldrig Pela- och Fadime, hade hon bitt om hjälp för denna sin hjärtskärande önskan att få återse sin son en sista gång.

Migrationsverket har nu avslagit hennes viseringsansökan. Man är rädd för att hon skall söka asyl i Sverige. Detta beslut är ovärdigt ett samhälle som påstår sig vara mån om de grundläggande mänskliga rättigheterna. Det svenska samhället är skyldigt att

ödmjukt be Abbas Rezais mor om förlåtelse för att det inte kunde skydda hans sons liv. Att avvisa en mors önskan att närvara vid sin mördade sons begravning är omänskligt och brutalt på samma gång. Vi fördömer detta beslut kraftfullt och uppmanar hela det svenska folket att protestera mot denna ovärdiga behandling av människor som är med i sitt livs allvarligaste kris och olycka. Detta beslut måste hävas omedelbart. Fatemeh Khavari har rätt att få ta farväl av sin mördade son i Sverige.

*Soleyman Ghasemiani,
ordf. Barnen Först
Sara Mohammed, ordf.
riksförbundet Glöm aldrig
Pela och Fadime.*

* Läs också två brev från den hedersmördade Abbas Rezai: s mor och syster

 gå till sidan 7

Barnen Först

Ordf. Soleyman Ghasemiani

Barnen Först
Box 69
424 22 Angered

Tel: 070- 444 15 78
Fax: 08- 590 737 99
barnenforst@spray.se
www.barnenforst.se

OBS!

Vi har ny adress!

www.barnenforst.se

Children First

Main Office:
Chair Person, Soraya Shahabi
CF, BM Box 2592
London WC1N3XX / England

Tel. 44-798 134 3101
Fax: 1-413-639- 1602
childrenfirstinternational@yahoo.ca
www.childrenfirstinternational.org